

Лусинда Райли

Сестра на перлите

Историята на Киси

Copyright © Lucinda Riley, 2017
The Pearl Sister
Cace's Story

**Всички права запазени. Никаква част от произведението
не може да бъде публикувана без съгласието на издателя.**

© Калина Бахчеванова, превод, 2018 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2018 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-548-7

Лусинда Райли

Сестра на перлите

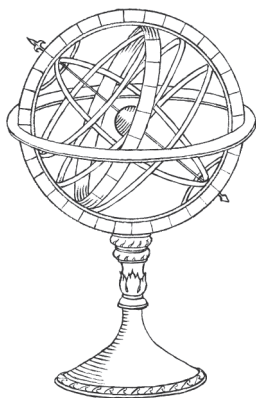
Историята на Кики

Превод от английски
Калина Бахчеванова

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2018

*За бащата и дъщерята,
Ричард и Фелисити Джетет*

*Никое пътуване не е невъзможно.
Трябва само една стъпка напред.*

Персонажи

АТЛАНТИС

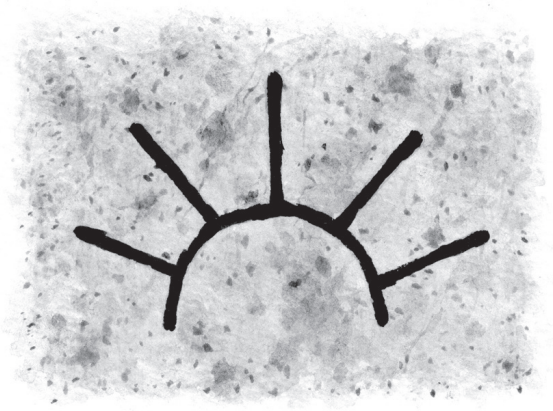
Татко Солт - пастрокът на сестрите (покойник)
Марина (Мама) - настойницата на сестрите
Клаудия - икономката на Атлантис
Георг Хофман - адвокатът на Татко Солт
Крисчън - капитанът на моторницата

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая
Али (Алкиона)
Ася (Астерона)
Кики (Келено)
Тиги (Тайгета)
Електра
Мерона (изчезнала)

Кики

Декември, 2007

Аборигенски символ на човешка стъпка

1.

Потна точно къде бях и какво правех, когато научих за смъртта на баща си, помислих си, докато се взирах през прозореца в непрогледния мрак на нощта. Под мен периодично се появяваха малки струпувания от примигващи светлинки, свидетелстващи за човешко обитание. Всяка светлинка съдържаше живот, семейство, приятели...

Усещах, че вече нямам никое от тези неща.

Беше почти все едно гледах света преобърнат, понеже светлините под самолета приличаха на по-бледи копия на звездите над мен. Това ми напомни как един от преподавателите ми в колежа по изкуство ми бе казал, че рисувам, сякаш не виждам какво има пред мен. Беше прав. Не виждах. Картините се появяваха в ума ми, не в реалността. Често нямаха животинска, минерална или дори човешка форма, но образите бяха силни и винаги се чувствах длъжна да ги следвам.

Като онази огромна купчина боклуци, които бях събрала от площадки за скрап из Лондон и държах в студиото си в апартамента. В продължение на седмици се опитвах да разбера точно как трябва да се комбинират частите. Беше като да работиш върху огромно кубче на Рубик, макар суровите съставки да бяха вонящ бидон за безнин, старо сламено плашило, автомобилна гума и ръждива метална курка. Постоянно слагах частите по местата им, доволна от резултата, докато не добавех последния жизненоважен елемент, който винаги, където и да го поставех, сякаш проваляше цялата инсталация.

Облегнах горещото си чело на хладния плексигласов прозорец,

единственото нещо, което разделяше мен и всички останали в самолета от задушаване и сигурна смърт.

Толкова сме уязвими...

Не, Кики, скарах се остро на себе си, когато усетих надигащата се паника, можеш да се справиш без нея, наистина можеш.

Насилих се да насоча мислите си обратно към Тамко Солт, защото предвид вродения ми страх от летенето, мисълта за момента, в който бях узнала за смъртта му, беше успокоителна по някакъв странен начин. Ако се случеше най-лошото и самолетът паднеше от небето и убиеше всички ни, поне той може би щеше да ме чака от другата страна. Все пак вече бе изминал пътя готам. И бе пътувал сам, като всички нас.

Обаждането дойде, докато си обувах гънките – беше по-малката ми сестра Тиги, която ми каза, че Тамко Солт е мъртъв. Сега, гледайки назад, бях сигурна, че в началото изобщо не бях възприела думите ѝ. Не можех да мисля за нищо друго, освен за това, как ще кажа на Ася, която обожаваше баща ни. Знаех, че ще бъде сломена.

И ти го обожаваше, Кики...

Така си беше. Тъй като ролята ми в живота беше да защитавам по-уязвимата си сестра – тя всъщност беше с три месеца по-голяма от мен, но ѝ беше трудно да говори, затова аз винаги говорех вместо нея – заключих сърцето си, закопчах си гънките и влязох в дневната, за да ѝ съобщя.

Тя не каза нищо, само заплака в прегръдките ми. Положих огромни усилия да съържа собствените си сълзи. За нея, за Ася. Трябваше да бъда силна, защото тя се нуждаеше от мен.

Така беше тогава...

– Имате ли нужда от нещо, госпожо?

Върху мен се спусна облак от силен парфюм. Погледнах нагоре и видях стюардесата, навесена над мен.

– Ъ-ъ, не, благодаря.

– Натиснахте звънеца – прошепна многозначително тя, сочейки останалите пътници, които до един спяха. Все пак беше четири сутринта по лондонското време.

– Съжалявам – прошепнах в отговор и отместих лакътя си

от бутона, който я бе повикал. Типично. Тя отвърна с кимване, същото като на една от учителките ми, когато ме бе видяла да си отварям очите по време на сутрешната молитва в училище. Чу се шумолене на коприна и стюардесата се прибра обратно в бърлогата си. Постарах се да се отпусна удобно и да затворя очи – исках да бъда като другите четиристотин души, които бяха успели да се спасят от ужаса да се носят из въздуха в алуминиева туба, унасяйки се в сън. Както винаги, се чувствах отхвърлена, оставена извън групата.

Разбира се, можех да си взема билет в първа класа. Имах малко останали пари от наследството си, но не чак толкова, че да искам да ги хабя само за още няколко сантиметра място. Повечето ми пари бяха отишли за тузарския апартамент край реката, който купих за себе си и Ася в Лондон. Мислех си, че тя иска истински дом, че това ще я направи щастлива, но...

И ето ме сега, в същата ситуация като миналата година по това време, когато сегях до сестра си в икономичната класа, летейки през половината свят към Тайланд. Но този път Ася не беше с мен и не бяха към нещо, а от нещо...

* * *

- Ще желаете ли закуска, госпожо?

Отворих очи, още полузаспала и замаяна, и видях същата стюардеса, която ме бе посетила през нощта. Забелязах, че светлините бяха включени, а някои прозорци бяха с вдигнати капаци и пропускаха розовата утринна светлина.

- Не, благодаря, само кафе. Черно, ако обичате.

Тя кимна и се оттегли, а аз се зачудих защо, след като си плащам за всичко това, се чувствах виновна, че моля за нещо.

- Накъде пътувате?

Обърнах се към съседа си, когото досега бях виждала само в профил. При това се виждаха само един нос, уста и кичур руса коса, висящ изпод черната качулка на суитшърта му. Сега беше с лице към мен и ме зяпаше. Едва ли беше на повече от осемнадесет; по брадичката и челото му още личаха следите от акне. До него се чувствах като пенсионерка.

- Към Банкок, после Австралия.

- Яко - отсъди той и нападна затворническата табла с негодни за ядене бъркани яйца, препържен бекон и дълго, розово нещо, което имаше вид на нагеничка. - И аз накрая ще се запътя натам, но първо ще огледам Тайланд. Чувал съм, че Пармитата по пълнолуние* са жестоки.

- Така е.

- Били сте там?

- Няколко пъти - отвърнах, а въпросът му веднага извика съответните спомени в ума ми.

- Кое препоръчвате? Чувал съм, че Ко Панган е най-доброто място.

- Отдавна не съм била там, но чувам, че вече е огромно събитие, с около две хиляди души. Любимото ми място е плажът Ралей в Краби. Много е спокойно, но зависи какво ви харесва.

- Чувал съм за Краби - отвърна той, мъчейки се да сдъвче нагеничката. - Ще се видя с аверите в Банкок. Така и така имаме още две седмици до пълнолунието да решим. Вие у приятели ли отивате в Оз?

- Да - излъгах.

- Ще поостанете ли в Банкок?

- Само за една нощ.

Усетих вълнението му, когато самолетът започна спускането към летище „Суварнабуми“ и кабинният екипаж издаде обичайните инструкции към нас, затворниците. *Всичко това са гаупости*, помислих си и затворих очи в опит да успокоя разтуптяното си сърце. Ако самолетът се разбиеше, всички щяхме да умрем мигновено, независимо дали масичката ми беше прибрана или не. Предполагах, че казват тези неща само за да ни накарат да се почувстваме по-добре.

* Пармитата по пълнолуние, или на англ. Fool Moon Parties, са много популярни сред туристите в Тайланд. Дори напоследък се правят специални екскурзии с тази цел, като пармитата продължават с дни - бел. рег.

Самолетът кацна толкова плавно, че дори не забелязах, че сме на земята, докато не го съобщиха по високоговорителя. Отворих учи и изпитах чувство на триумф. Бях изминала полет на дълго разстояние сама и бях оцеляла. Ася би се гордяла с мен... ако още изобщо ѝ пукаше.

Минах през паспортния контрол, взех си багажа от лентата и тръгнах към изхода.

- Да си прекарате добре в Оз - подвикна съседът ми тийнейджър, след като ме настигна. - Приятелчето ми казва, че животните там са откачени, паяци колкото чинии! Чао!

Той ми махна и изчезна в стълпотворението. Аз излязох след него с много по-бавна крачка и ме удари позната вълна от влажен, горещ въздух. Взех летищния бус до хотела, в който имах резервация за вечерта, записах се на рецепцията и взех асансьора до стерилната си стая. Свалих раницата от раменете си, седнах на белите чаршафи и реших, че ако имах хотел, щях да давам на гостите си тъмни чаршафи, които не показват следите от груги хора, както прави бялото, независимо колко силно го търкаш.

Имаше толкова много неща в света, които ме озадачаваха, правила, измислени от някого някъде, вероятно отдавна. Свалих си ботушите и легнах. Мислех си, че бих могла да бъда навсякъде по света, и мразех това усещане. Климатикът бръмчеше над мен, затворих очи и се опитах да заспя, но не можех да се отърва от мисълта, че ако умра в този момент, никое човешко същество няма да узнае.

Тогава осъзнах какво е самотата. Тя сякаш ме гризеше отвътре, но в същото време беше огромна празнота. Стиснах очи, за да задържа сълзите си - никога не съм обичала да плача - но те заприиждаха и накрая клепачите ми бяха принудени да се отворят под натиска, като язовирна стена напът да се пропука.

Няма нищо лошо в плача, наистина, Кики...

Чух успокоителния глас на Мама и си спомних как ми каза това, когато паднах от едно гърбо в Атлантис и си изкълчих глезена. Прехапах долната си устна толкова силно в опит да не бъда ревла, че потече кръв.

- Тя би се интересувала - промърморих безнадеждно.

Взех телефона си и се замислих дали да не го включа и да пиша на Мама, за да ѝ кажа къде съм. Но не бих понесла да видя съобщение от Ася, или още по-лошо, да няма такова. Знаех, че това би ме пречупило, така че хвърлих телефона на леглото и се опитах отново да затворя очи. Този път обаче зад клепачите ми изплува образът на Тамко и отказа да се махне.

Важно е ти и Ася да си имате собствени приятели, освен една друга, Кики...

Той каза това точно преди да отидем заедно в университета в Съсекс, а аз се ядосах, понеже нямах нужда от другуго, нито пък Ася. Или поне така си мислех. После...

- О, Тамко - въздъгнах, - по-добре ли е там горе?

През последните няколко седмици, след като Ася даде да се разбере, че вече не иска да бъде с мен, често говорех на Тамко. Смъртта му просто не изглеждаше истинска; още го усещах близо до себе си по някакъв начин. Макар външно да не приличах по нищо на Тиги, следващата ми сестра, със странните ѝ духовни вярвания, някаква странна част от мен също знаеше и усещаше неща... инстинктивно, както и в сънищата ми. Често се чувствах сякаш времето на сънищата ми е по-истинско и ярко от времето, в което бях будна - малко като да гледаш сериал по телевизията. Това бяха добрите нощи, защото имах и кошмари. Като онези с огромните паяци...

Потръпнах при спомена за прощалните думи на тийнейджъра от самолета. Нямах начин паяците в Австралия наистина да са колкото чинии, нали?

- Господи!

Скочих от леглото, за да спра потока на мислите си, и си взимих лицето в банята. Погледнах отражението си в огледалото - очите ми бяха розови и подпухнали от плач, а косата ми - ужасно мазна след дългото пътуване - и реших, че приличах на малко диво глиганче.

Нямах значение колко пъти чувах от Мама колко са необичайни и красиви цветът и формата на очите ми, или как Ася ми казваше, че обича да гали кожата ми, според нея гладка и мека като кокосово масло. Знаех, че просто се опитват да бъдат

мили, защото можеше да съм грозна, но не бях сляпа, и мразех да се гържат покровителствено с мен, когато ставаше дума за външния ми вид. Тъй като имах пет красиви сестри, полагах специални усилия да не се съревновавам с тях. Електра – която по случайност беше супермодел – постоянно ми казваше, че бих могла да изглеждам много по-добре, ако се опитам, но това беше загуба на време и усилия, понеже никога нямаше да бъда красива.

Можех обаче да създавам красота, и сега, в най-лошия си момент, си спомних нещо друго, което ми бе казал Тамко като малка.

Каквото и да ти се случи в живота, Кики, едничкото нещо, което никога не може да ти бъде отнето, е талантят ти.

Тогава си помислих, че това е просто още една – каква беше думата, която би използвала Ася? – „банална фраза“, която да компенсира факта, че съм зле на външен вид, зле в училище и зле с хората. А и Тамко всъщност грешеше, понеже дори другите да не можеха да ти отнемат таланта, можеха да унищожат самочувствието ти с негативните си коментари и да ти размътят ума, така че вече да не знаеш коя си, нито как да угодиш на когото и да е, най-малкото на себе си. Това ми се случи на курса по изобразително изкуство, затова и напуснах.

Поне научих в какво не те бива, казах си, за да се утеша. Според учителите ми не ме биваше в почти никой от модулите, които бях взела в последните три месеца.

Въпреки ударите, които аз и картините ми бяхме понесли, дори аз знаех, че ако сега загубя вяра в таланта си, нямаше смисъл да продължавам. Наистина само това ми бе останало.

Върнах се в спалнята и си легнах отново. Исках само тези ужасни, самотни часове да отминат и най-накрая разбрах защо виждах толкова много старци по пейките в парка в Батърсий на път за колежа. Дори навън да беше мразовито, те имаха нужда да се уверят, че има други човешки същества на планетата, че не са съвсем сами.

Явно съм заспала, защото сънувах кошмара с паяците и се събудих с писъци. Автоматично закрих устата си с ръка, за да се принудя да млъкна, за да не си помисли някой навън в коридора,

че ме убиват. Реших, че просто няма как да остана сама в тази бездушна стая, така че си обух ботушите, взех фотоапарата и сляхох с асансьора до рецепцията.

Отвън имаше опашка от чакащи таксита. Качих се на седалката на едно от тях и казах на шофьора да ме закара до Кралския дворец. Винаги съм била в еднаква степен развеселена и разстроена от факта, че в Банкок, както и в каквото бях видяла от Тайланд като цяло, навсякъде има твърде много персонал. Във всеки магазин, дори да влезеш само за пликче фъстъци, винаги има един човек, който да те насочи, втори, който работи на касата, и трети да ти сложи покупките в торбата. Работната ръка тук беше невероятно евтина. Веднага се почувствах виновна за тази мисъл, но после си напомних, че затова обичах да пътувам: за да виждам нещата в перспектива.

Шофьорът ме остави на Кралския дворец и аз последвах оргите туристи, много от които имаха почервенели рамене, издаващи, че са дошли наскоро от места с по-студен климат. Пред храма си събух ботушите и ги сложих сред многообразните чехли и маратонки, оставени край стъпалата от други посетители, след което влязох вътре. Смарагдовият Буда беше най-известната статуя в Тайланд; предполагаше се, че е на повече от петстотин години. Но беше доста малък в сравнение с други статуи на Буда, които бях виждала. Яркия цвят на нефрита и формата на тялото му ми напомняха на яркозелен гушер. Крайниците му бяха гладки и, честно казано, не много правилни. Не че имаше значение – „той“ беше красива статуя.

Седнах с кръстосани крака на една от постелките, наслаждавайки се на времето си на сянка, в това широко, спокойно място, заобиколена от други хора, вероятно също потънали в самосъзерцание. Никога не съм била религиозна, но ако трябваше да си избира вяра, най-много ми харесваше будизмът, защото сякаш в него централна беше силата на природата, която според мен бе постоянно чудо, случващо се пред очите ми.

Ася често казваше, че трябва да се запиша в Зелената партия, когато слушаше безкрайните ми тиради след някое предаване по телевизията за околната среда, но какъв смисъл имаше? Гласът

ми нямаше значение и бях твърде глупава, за да ме вземат насериозно. Знаех само, че растенията, животните и океаните, които съставляваха екосистемата ни, твърде често бяха пренебрегвани.

- Ако почитам нещо, то е това - промърморих на Буда. И той беше направен от земя - от издялан камък, превърнат в красота през хилядолетията, - и помислих, че вероятно ще ме разбере.

Тъй като бях в храм, реших да поговоря малко на Тамко Солт. Може би църквите и храмовете бяха като телефонни централи или интернет кафета: даваха ти по-добра връзка с небесата...

- Здравсти, Тамко, много съжалявам, че умря. Липсваш ми повече, отколкото си мислех. И много съжалявам, че не те слушах, когато ми даваше съвети, и всичките ти мъри гуми и прочее. Трябвало е да те слушам, защото виж къде се озовах сега. Надявам се да си добре там, горе - добавих. - Съжалявам, отново.

Изправих се, усещайки натиска на напъващите сълзи в гърлото си, и тръгнах към вратата. Преди да пристъпя навън, се обърнах.

- Помогни ми, Тамко, моля те - прошепнах му.

След като си купих бутилка вода от един уличен продавач, слязох до реката Чао Прая и загледах многото кораби по нея. Влекачи, моторни лодки и широки баржи, покрити с черен брезент, плаваха както всеки ден. Реших да се кача на някой ферибот - беше евтино и поне по-добро от седенето в ужасната ми хотелска стая до летището.

Тръгнахме бързо по реката и видях стъклени небостъргачи със златни храмове, елегантно настанени между тях, а по брега разнебитени кейчета свързваха дървените къщи с живия поток по реката. Взех верния си фотоапарат марка „Никон“ - беше ми го подарил Тамко за шестнадесетия ми рожден ден, за да мога, както се изрази, „да правиш снимки на това, което те вдъхновява, скъпа“ - и започнах да снимам. Ася все ми опяваше да мина на дигитална фотография, но аз и технологиите не се разбирахме, така че се придържах към това, което познавах.

Слязох от кораба точно след хотел „Ориентал“, тръгнах по

улицата край него и си спомних как веднъж бях почерпила Ася с чай в прочутия Салон на писателите. И двете се чувствахме не на място, облечени в гънки и тениски, докато всички останали бяха издокарани. Ася прекара часове в библиотеката, разглеждайки снимките с автографи на всички писатели, отсядали в хотела. Зачудих се дали някога ще напише романа си, понеже беше толкова добра в това да съставя изречения и да описва неща на хартия. Тя вече си имаше ново семейство – видях светлината в очите ѝ, когато се прибрах у дома преди няколко седмици и в апартамента ни имаше мъж, на име Маус, който я гледаше с обожание като кученце.

Седнах в едно улично кафене и си поръчах купа спагети и бира просто ей така. Алкохолът не ми влияеше добре, но се чувствах толкова ужасно, че не би могло да ми стане по-зле. Докато хапвах, си помислих, че най-много ме бе наранил не фактът, че Ася имаше ново гадже и работа, а че се бе отгърпнала от мен, бавно и болезнено. Може би си мислеше, че ревнувам, че я искам само за себе си, което просто не беше вярно. Обичах я повече от всичко и исках само да бъде щастлива. Не бях толкова глупава, че да не знам, че някой ден ще се появи мъж, каквато беше красива и умна.

Беше много груба с него, когато дойде в апартамента, напомни ми съвестта ми. И да, действително не ми хареса, че беше там, и както обикновено не знаех как да скрия чувствата си.

Бирата си свърши работата и затъпи остриите ръбове на болката ми. Платих, станах и тръгнах безцелно по пътя, след което завих по тясна алея с уличен базар. Няколко щанда по-нататък попаднах на художник, който рисуваше с водни бои. При вида му си спомних за нощите на плажа Ралей в Краби със скицинка ми и кутия бои, с които се опитвах да пресъздам красотата на залеза. Затворих очи и си спомних спокойствието, което бях изпитала там с Ася само преди година. Исках да си го върна толкова силно, че ме болеше.

Върнах се край реката и се облегнах на балюстрада, унесена в мисли. Щеше ли да бъде проява на страхливост да се върна на мястото, където се бях чувствала най-щастлива, преди да продължа към Австралия? Имах познати на плажа Ралей. Те щяха

да ме познаят, да ми помахат и да ми кажат здрасти. Повечето от тях също бягаха от нещо, понеже Ралей беше такова място. Освен това единствената причина да ходя в Австралия бях думите на Георг Хофман, адвоката на Тамко, когато бях отишла да се видя с него. Беше просто дестинация далеч от Лондон.

Така че, вместо да прекарам дванадесет часа, летейки в метален контейнер към място, където не познавах никого, можех утре вечер по това време да пия студена бира на плажа Ралей. Около две седмици там не биха навредили, нали? Все пак приближаваше Коледа и щеше да е по-малко ужасно да я прекарам на място, което познавах и обичах...

За пръв път от много време изпитах въодушевление при мисълта да направя нещо. Преди усещането да изчезне, хванах първото такси, което видях, и го насочих обратно към летището. Отидох на гишето на Тайландските авиолинии в терминала и обясних, че трябва да отложя полета си за Австралия. Жената зад бюрото дълго натиска копчета на компютъра си и ми каза, че ще ми струва около четири хиляди бата, което не беше много в общата схема на нещата.

- Имате гъвкав билет. За коя дата искате да презаверите? - попита тя.

- Тъ-ъ, може би веднага след Коледа?

- Всичко е пълно. Първият наличен полет е на осми януари.

- Добре - съгласих се, доволна, че можех да обвиня съдбата за по-дългия престой. След това си купих билет от Банкок до Краби и обратно. Заминавах рано на другата сутрин.

Върнах се в хотелската си стая, взех си душ, измих си зъбите и си легнах по-спокойна. Ако се сестрите ми чуеха, щяха да кажат, че пак се размотавам, но не ми пукаше.

Също като ранено животно отивах да се скрия и да си оближа раните.